

Kramerius 5

Digitální knihovna

Podmínky využití

Moravská zemská knihovna v Brně poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů Digitální knihovny MZK podléhá autorským právům. Využitím Digitální knihovny MZK a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z Digitální knihovny MZK není možné bez případného písemného svolení knihovny.

Hlavní název: **Národní listy**

Vydavatel: **Julius Grégr**

Vydáváno v letech: **1861 - 1941**

Číslo ročníku: **30**

Číslo výtisku: **193**

Datum vydání čísla: **15.7.1890**

Identifikátor ISSN: **1214-1240**

Stránky: **(1), (2), (3), (4), (5), (6)**

Cílelo v Praze za 2 kr.
na venkově za 2 kr.

Předložen
a inséráty
průjímáná administrace
v Mariánské ulici,
číslo 3.
Tak je též redakce
a expedice.

Vydává se v Praze
o druhé hodině.

NÁRODNÍ LISTY.

Odpolední vydání.

Na „Národní Listy“
ranní a odpolední
předplatí se:
v Praze
v administraci
na měsíc 1 zl. 30 kr.,
ve filialách
na měsíc 1 zl. 45 kr.
Poštou:
na měsíc 1 zl. 90 kr.
s dvojí zásilkou:
na měsíc 2 zl. 20 kr.

Telefonické zprávy „Nár. Listů.“

Z Vídni, 15. července. Místodržitelský rada v Praze, František Zábusch, jmenován místopředsedou zemské školní rady v Čechách.

— Okresní hejtman, Arnošt Salomon, přidělený službou místodržitelství v Brně, jmenován místodržitelským radou a referentem pro administrativní a ekonomické záležitosti v zemské školní radě na Moravě.

— Radovi zemského soudu v Brně, Karlu Hagenauerovi, udělen titul a charakter rady vrchního zemského soudu tamtéz.

— Stavební adjunkt, Karel Podhájský, jmenován inženýrem pro státní stavby v Čechách.

Z Vídni, 15. července. Officiové spustili dnes — patrně na dané kommando — svou střelu proti svobodomyslným poslancům českým, zejména pak proti dru. Juliu Grégořovi.

Vládní »Fremdenblatt« páli patrně feč tohoto poslance promluvená na Vinohradech, kdež prý Němci mají nejen značné kolonie, ale prý také své vlastní divadlo. List nazývá svobodomyslnou českou stranu panskou, kterí prý své rakouské vlastenectví nově objevili. O českém voličstvu se vyslovuje vládní list způsobem nejrůznějším. Člověk prý musí pochybovat o zdravém smyslu českého lidu, který nechce pochopovat něobyčejně výhody(!) jemu vyrovnaným poskytnuté, jež mladočestní hérové chtějí ztrátovat. Ostatně doufá »Fremdenblatt«, že přátelé vyrovnaní přece zvítězí.

Ještě daleko surovějším tónem mluví vládní »Extrablatt«, který se ujímá proti dru. Juliu Grégořovi Plenera, Herbstu a soudruhu, které nazývá nejslechetnějšími a nejetihodnějšími(!) charakterem německo-rakouského tábora. Dosud chtěl prý Čechové většinu Němců do čamary, ale co nyní provozují, jest prý vzteklinou a šílenstvím. Prvním úkolem Riegra, Clama a Lobkovice mělo by prý být, vystoupiti proti Mladočechům. Na konec svých

výkladu vyzývá vládní list vládu k pečlivému řešení Čechů a radí, aby vši silou zakročila proti politickým nihilistům českým.

Také »Neues Wiener Tagblatt«, v jehož čele stkví se přece nápis »Demokratický orgán«, volá mezi rádky po výmíneném stavu proti Čechům. Smýšlení v českém obyvatelstvu se přistává povážlivým. Agitace, směřující proti míru v zemi, vyžaduje prý protiobrany a ohrožuje prý normální poměry právní.

»Deutsche Zeitung« praví, že dru. Riegroví na konci nezbude nic jiného, než přejít k dru. Grégořovi nebo navázdy se odeslati na Maleč. — Staročesi prý si svůj osud zasloužili svým rameňářstvím a prohlášení. Oni se sami zničili, umlčevše své svádomí k výlu feudálům a klerikálům. Byli nevěrní sami k sobě a jsou nyní nevěrní vyrovnaní. Bude prý jen morální očistou v národně politických zápasech rakouských, bude-li v bojích vyrovnaní učinen konec staročeské prohlášení a zákeřnosti. Jíž na podzim naděje prý den, kdy vyrovnaní a zachování slovensko-feudálně-klerikální očitou se v nerozluštěném odporu. Tento den prý ofense nejší většinou a vládu a hromové volání »zpátky!« se prý potom zajisté ozve.

Z Františkových Lázní, 15. července. Velkokněž Pavel a jeho choť sem k léčení přibyla.

Z Krakova, 15. července. Farář Stojalovský, vůdce rolnické strany halické, který byl pro chystaný sjezd rolnický za příčinou slavnosti Mickiewiczovy zatčen a odsud poslán postrkem, na cestě ze Lvova uprchl.

Z Paříže, 15. července. Lučebník Jakob, který včera ráno vypálil na prezidenta Carnota při jeho návratu z vojenské prohlídky ránu z revolveru, poslal sám list, v němž svůj atentát oznamuje a prosí, by jako nebezpečný muž, který by mohl něco proti Carnotovi podniknout, byl zatčen.

Telegrafické zprávy.

Z Vídni, 15. července. (C.-B.) »Wiener Zeitung« uveřejňuje zákon z 15. června 1890 ve příčině dodatečných změn finančního zákona z 20. května 1889, daleké zákon ve příčině poskytnutí podpor ze státních pro-

»Zastav se! Pájdou!« Linhartík vyslovil to spěšně, patrně ze strachu, aby mu Pavel neutekl, když jde »na vajíčka«.

Pavel nemá dle všeho naspěch, nebot zamířil ke krejčíkovi a zmizel ve vrates jednotného patrového stavení. Netrvalo dlouho a oba sousedé a kamarádi opouštějí rodné městečko, aby se teprve k večeři v útulném jeho přítelesti navrátili. Jdou na vajíčka! Na vajíčka mravenci, jichž teba k zachování života cenných opeřenců v kleci a jež na venkově zaopatřiti možno toliko vlastní pili a námahu.

Slnce stojí značně vysoko nad lesy. Vzduch takofka hoří. Úroda, pastviny i paseky obekány jsou předivem mihotavého jasu. Z tváři chvátajících dvou poutníků tekou celé preudy potu. Jde to po mezech, přes pele, ze stráne do stráns, úžlabím malých lesků, až ku břehu pařorské říčky, za níž vystupují zalesněné černé i zamodrálé kopce.

U feky učiněna krátká zastávka.

Pavel usedl na břeh, vysal se pozorně z obuvi, vysoukal nehváčky, navlékl boty na břeh a připraven k pochodu mokrem, dívá se šibalsky na Linhartíka, který patrně s nedůvěrou prudky pohyb vody zkoumá.

»Ne tak, dělej!« pebdí malého, tlustého krejčíka.

»Co myslíš,« praví tento s nejistým hlasem.

»Nepřibylo?« vysílal všechny své tuhy.

»Kam pak, Pavle?« ozval se tlustý Linhartík, sdíklaje dýmku.

»Pojď se mnou! Jdu na vajíčka!«

středků pro obnovení a udržování v Tyrolsku povodní roku 1889 poškozených regulačních stavb a zastavení bystřin, dále zákon z 15. června 1890 ve příčině povolení výminek z vydaných zákazů vyuvozu určitých rostlin na základě zákona 3. dubna 1875, pak zákon z 15. června 1890 ve příčině změny zákona z 27. června 1885 o opatřeních proti rozšíření révokazu. Dále uveřejňuje »Wiener Zeitung« nařízení ministerstva vnitřního, obchodu a financí z 9. července 1890 ve příčině zákazu dovozu hadrů a cárů, které jsou pro obchod určeny, z Egypta, kdež panují nestovice spůsobem epidemiickým. Dovoz této věci jest zapovězen. Toto nařízení nabývá platnosti dnem, kdy stane se známým příslušným celním a námořským úřadem.

Z Lince, 14. července. (C.-B.) Výroda Arnošt Koburg-gotský oplul včera s parníkem do Wallsee.

Z Říma, 14. července. (C.-B.) Senát přijal zákon o dobré inných nadacech die usnesení poslanecké sněmovny a zařádil rokování o zřízení ústavu pro pozemkový úvěr. Ministr prohlásil, že si napřed zabezpečuje praktické provedení, a žádal, by předloha se přijala beze změny. První čtyři články předlohy byly přijaty die usnesení poslanecké sněmovny, V rokování se bude zejtra pokračovati.

Z Lissabonu, 14. července. (C.-B.) Rozpočtový výbor panské sněmovny jest pro zvýšení daně o 60 proc.

Z Lissabonu, 15. července. (C.-B.) Včera dorazeli v Portu dělnici na tamější přádelnu kamením, protože dva dělníci, kteří byli pro stávku agitovali, do práce přijati nebyli. Policie zjednala zase pořádek. Jeden dělník byl při tom usmracen.

Kdo je vinov?

Organ knížat Liechtensteinů a tudíž i mluví staré klerikální strany zemí alpských, Štýrsko-hradecký »Volksblatt«, zabývá se v obou posledních číslech českoněmeckým sporem ohledně zvolení poslance Heinricha za druhého zástupce města Prahy v zemské školní radě a doslová při tom k zajímavým závěrce. »Plameny rozbroje mezi Němci a Čechy plápolají zase jasné a vysoko,« zaznamenává Liechtensteinův tlučník a pokračuje: »Die vyrovnaných zákonů, kteréž Němcům v Čechách docela dle přání na tělo jsou přikrojeny, má pražské obce

»Hlouposti! Jen se vyzuj! Co pak ti nařadí?«

Linhartík se vyzul a čeká na Pavla, až vlez do vody. Na to za ním opatrně stoupá do vlnitého živlu, v němž pozorně ohání se hůlou napřed uříznutou. Až ku prostředku jede to dobře, jakko-li kluzké kamení a prudký tok malé bystřiny pohodlné chůzi vadí. — — — Odtud však nastává dosti nesnází! Pavel je již dávno na protějším břehu, osušuje nohy a obouvá se, zatím co tlustý Linhartík jedne v pravo, jednou v levo se potápi, odplívá, nadávaje, proklínaje, jsa promoven bez mála až po páse.

Konečně přemovená překážka. Oba sousedé připraveni jsou k hlavnímu pochodu v kraje stinnější, přijemnější, než byly vyprahlé konzny roli.

V krátku zanikli v lesích, prodravě se přední hrázi jejich: spoustou trnů, ostružin, olší a líšek.

Jdeu kondinami, v nichž odědávna se toulali! Jdou krátkos řečeno »na jistou«, nejdou vyhledávat, vybrat příslušné to, co považují za svůj majetek. Radu kopec mravenčích totíž, jež pořádno roztroušeny jsou brzy v hustém mlází, brzy ve vysokém lese, brzy na samém výslunci, brzy opět v nejvýše jsem přítmí jedliny. Vidi a počítaj již napřed, mnoho-li dnesní vycházka vynesou. »Pod Benáčkem« nějakých 6—8 půlitrů... »Reháková rokle« — tis, číry pál-

FEUILLETON.

Hravěnáři.

Z lesních obrázků Jana Seidla.

Je po ránu.

Občan horského městečka, krejčí Linhartík, divá se s pavlače vlastního domku. Je to malý, tlustý pán, výrazného obličeje, ozdobeného koží bradou. Stojí tu nahore zcela v nedbalách, v modrých spodkách a strakaté košíli a vykouje nekonášenou dýmkou. Ulička pod ním je prázdná. Huňatý Fylax souseda řezníka hoví si v ranním slunci a pozoruje měsíčovým okem vrabčáky, rvoucí se o odpadky řeznického krámu. Dvojice medrých holubů sedí na okapu protějšího domku lině, z rotaženýma křídla: hoví si také, nebot jest překrásné letní počasí!

V tom vyběhla odkudsi z postranní části ulice prostě edéná postava hranatého, oholeného muže, v jehož pravici vždy objemná »bfinkovka« a z jehož vypouklých rtů výčuhuje dřevěnka, téměř zčernála. Velké, vypoulené oči a estre tahy vpadlé tváře dodávají zjevu jeho zvláštní barvitosti. Jedva byl zočil krejčíka na pavlače, zamával holí a usmál se zvláštním, chytrákem spůsobem.

»Kam pak, Pavle?« ozval se tlustý Linhartík, sdíklaje dýmku.

»Pojď se mnou! Jdu na vajíčka!«

zastupitelstvo vyslati do zemské školní rady jednoho Čecha a jednoho Němce.

To pak obecní zastupitelstvo skutečně také učinilo a zvolilo si za „druhého zástupce německého paedagoga“ Heinricha. Tento pán pracoval ode dálna pro vyrovnání mezi Čechy a Němci, a měl by tedy být docela mužem situace.

Avšak v politických věcech rozhoduje skoro vždy více záště než logika.

Němci v Čechách cílí kasiňoté shledávají, že je zvolení poslance Heinricha provokaci, že jsou jím uraženi a vyzváni. Čechové mohli snad i k vůli svatému míru v této věci povolit, avšak povyk, jež Němci nyní tropí, je bezdůvodný, rozumu a důvodu.

Což je snad věci neslyšchanou, aby si zastupitelský sbor, jemuž nějaké volební právo bylo přiznáno, toto právo vykonával svobodně, dle a jen dle zákona?

Má-li nějaká česká nebo německá společnost jakési volební právo, nespadne ji desela jistě, aby snad volila dle starého pořekadla: Jenom pranej větší telata volí si své hantýfe.

V podobných případech jde o to, aby jedna z obou stran konečně své nedůvody se zhodila; dokud to se nestane, budou volby vždy takto dopadat.

V protestu proti Heinrichovu zvolení obsazen jest krom toho ještě logický odpor proti samu účelu volby. V takovém sberu, jako je zemská školní rada, budou vždy nejvíce pro národ působiti zrovna ti lidé, jako je Heinrich, lidé odborné doby, vzdělání a jinak uměření. Takový Heinrich, jehož Čechové zvolili, docílí vše nežli nějaký bojovný cohout z německého kasina. Avšak na to se bohužel nehledí, že rozhoduje jenom stranictví.

Vládní listy stojí jako vždy, těsně a pevně při německých nacionálech a nejenom »Presses« a »Fremdenblatt« i sama ta milá poloufudní pruská »Norddeutsche Allgemeine Zeitung« poučuje Čechy, že mají své volební právo vykonávat jenom tak, jak si přeje pan Plener.

To pak je, zkrátka řečeno, blbští. Ze ale věci tak daleko dospějou a dospatí musí, mohla slavná vláda a mohlo zejména pan baron Gauthsch zcela určitě předvidat.

Zůstaví-li se Čechům svobodná volba, nedají si tito nikdy nohou vnitit, jaký by si ho nedali vnutit Němci. Nevědělo se to už napřed?

Tu posadili se některí čeští a němečtí páni a P. T. vladimiři zástupci k zelenému stolu, rokevali a rokovali, debatovali a debatovali, až se posléz dohodli, že musí pražské obecení zastupitelstvo do zemské školní rady vyslati jednoho Čecha a jednoho Němce. Proč pak se povolilo zrovna tak národnímu sboru právo voliti Němce? Němci nemohli přece do opravy odkrávat, že devadesát Čechů obecního zastupitelstva před jejich požadavky bude kapitulovat?

Praví se, že Heinrich nátlakem vlastní vladivosti povolil a volbu do zemské školní rady odmítne. Ale pak nastane nové vydání skandálu,

litry... atd.... atd.... O výsledek spravedlivě se rozděl!

Pozorujme tudy zkušené tyto dva mravenáre pti konání, jež slibuje nám některé zajímavé podrobnosti...

Hle, nyní právě sestoupili s příkré, hustým smrčním zárostí stránského do ūzkého luhu, jehož středem ze sítí, metlice a mechu probíhá nepatrny potřísek. Misty skupilo se něco bukového, liskového nebo habrového kroví, nad nímž pozvedá se osamělá olše. Podél potoku jedva naznačena je lidskou stopou omšená stezíčka. Kráčejice stezkou, ohlížeji se chodci jednou v pravo, jednou v levo, až konečně se zastavili. A to v bezprostřední blízkosti zmíněného listnatého již kroví... Pavel, jakožto vůdce výpravy, přistoupil k mocnému trsu liskovému, jež odrhnal... Linhartik za ním v patách se zastavil! — Jaký pohled!

Kuželovité, převysoké mraveniště taji se tu v neproniknutelném stinu zeleného listí! Mohutné, zaokrouhlené, co nejpečlivěji uhlazené a upravené to sídlo tisíců pilných tvorů, jež nenadálý pohyb větvic, nenadálé osvětlení a vniknutí lidské nohy do úpravné dráhy jejich nadobro rozrušilo a pobouřilo. Jaká sumná, černá mráčkava mikroskopických bojovníků obklípala vrchol zajímavé té stavby! Prává rychlopalka neviditelného střeliva prosytla čepavou, nakysou vůni celé ovzduší černé té fíše.

(Dokončení.)

nebot Čechové nedají se přece k velbě komandantovi.

Nynějším rozbrojem v Čechách je z vlněné části viněn minister Gauthsch; zákon o zemské školní radě jest jeho dílem, toto dílo se nedáti a on měl by si z toho vyvudit ústavní dřádely. Politování hodně sklamání, jehož jeho excellency dozna, měla by ho přiměti, aby o pomíjivosti pozemské velikosti přemyslet.

Jak vidno, soudí Liechtensteinský orgán o věci správně, než ergán »naší historické šlechty.«

Denní zprávy.

K dnešnímu číslu přiloženo jest pokračování velice pouťavého románu Kota-Murlyky, »Na temných cestách« str. 197—200.

— Ředitel Heinrich u místodržitele.

Dnesni »Bohemie« přináší zprávu, že ředitel Heinrich přijat byl včera od místodržitele hr. Fr. Thuna, u něhož dříve se dle než hodinu. »Bohemie« sice neví, jaký byl vysledek rozmluvy, však musí byt byt člověk na hlavu padly, aby jen na okamžik mohl být v pochybnosti, oč tu šlo. Vždyť to prozradila předvárem již vládní »Presse« a po ní včera »Prager Abendblatt.« Jde o to, donutiti pana Heinricha, aby mandátu svého v zemské školní radě, jež mu udělilo obecní zastupitelstvo pražské, se vzdal. Aby tedy rezheváně Němce nějak udebrala, sama snížila se za »poctivého maklera«, odhadlavši se domluvit jak nálezí panu Heinrichovi, aby byl tak dobrivý a hodnotný v zemské školní radě na užšenou nepríjal a tim zažehnal bouři, jež zmitá nyní bývalou »fakcionální opposicí«, která divným řízením osudu stala se vladním mazanekem. Nevíme, zdali ředitel Heinrich povolil či ne, však konstatovati slíš, že »Bohemie« je u vytřízeni nad tím, že sahá roztrpčení nad volbou Heinrichovou dále až do kruhu »tarnopolských«, že roztrpčena je nad tím i slavná vláda. Jakoli byla z počátku nevrátil nad chováním se videných listů, »o nichž známo je, že tlumočná hledě vladné, projevuje nyní úplnou spokojenosť nad známým již, nám ve včerejsím čísle citovaném článku »Presse.« — Je také přirozeno, že Němci úplně spojeni jsou s chováním se vlády ve věcech vyrovnání. Nebot dnes zdá se být hlavní zásadou vládních kroků, ebit všechno to, co Němci chtějí.

— Vrchní poštovní ředitel v Praze. Dvorní rada František rytíř Šafářík-Pštross, dosavadě vrchní poštovní ředitel v Brně, jmenován byl v vrchním poštovním ředitelství v Praze.

— Projedz z kruhů studentáckých. Dobroslav, spolek akademický z Hradce Králové a okolí, přistupuje k četným prohlášením bratrských spolků a prohlašuje, že na usnesení dřívější, že jediné »Slavie« za oprávněně středisko českého studentstva považuje. Pokoutní spůsob a směr, jakým zřízen byl nový akademický spolek, rozehrád odosuzujeme, poněvadž poznáváme, že jen stranické choutky a ne čisté zájmy studentů vedly k založení tohoto spolku, který svými stanovami a celým zřízením ani zdaleka není podobný býv. A. C. S.; naplňuje to náš těž podivně, že spolek ten osměl si přivlastnit jméno bývalého Akad. čten. spolku. Celou silou musime podporovati »Slavii«, poněvadž jen v ní vidíme dědičku ideálních snah a tužeb, které přestupovány byly v zrušeném Akad. čten. spolku, a proto přistupujeme též přímo na znění otevřeného listu, který podal brat spolek »Jungmann« na městskou radu pražskou, aby knihovnu a jméně zrušeného Akad. čten. spolku členům »Slavie«, kteří v byv. Akad. čten. spolku namáhavě pomáhali nastřadit toto jméno, podle práva a spravedlosti témaž zase městská rada vrátila. Ve Slov. Praze, 12. července 1890. Výbor »Dobroslava.«

— Nabývaje přesvědčení, že nové založený Akad. čten. spolek dle pokládání svých za střediska studentstva českého pokládat být nemůže, jsa patrně založen za účely stranickými, a že nikterak neni oprávněno dodávati se jménu bývalého Akad. čten. spolku, od něhož svými stanovami podstatně se liší, prohlašujeme tímto, že za středisko studentstva na ten čas pouze lit. a feč. spolek »Slavie« pokládat můžeme a tento podporovati hodláme. Abiturienti českého vysího gymnasia v Žitné ul. v Praze.

— Rodiče žádají, aby děti vystupují z patě třídy obecné školy, bývají někdy v pochybnostech, kam mají dát své děti, když nemají je věnovati studiu výsímu. Pro takové děti jsou tu na obecných školách třídy 6. a 7. a školy městanské. A právě o rozdílu těchto škol nebývá zhusta právě porozuměn, takže rodice často nevěděj, kam by spíše dítě své děti. Chceme proto několik slov školám téměř věnovat. Je-li pravidelný postup žáků ve škole obecné, pak měl by v místech, kde školy takové jsou, přestoupiti žák z 5. třídy obecné z pravidla do 1. třídy školy městanské. Jež zřízení městanské školy právě, že se ji doplňuje a jaksi dovrší škola obecná. Proto také bývá žák z 5. třídy obecné školy obecné přijat do 1. třídy městanské bez koušky přijatí. Ve venkovských okresích bývá městanská škola pro celý okres a tedy žáci z nejvýšší třídy obecné školy 1. až 5. třídy z celého okresu musí být přijati do školy 1., když výkazi

se dobrým vysvědčením. V Praze jsou městanské školy staroměstské pro celé Staré Město, malostranské pro Malou Stranu a Hradčany, holešovická a hušanská pro Holešovice-Bubnu, jindřišská pro dlejší Nové Město, městanské školy ve školské a Vladislavově ulici pro holešovské Nové Město. Z těch obvodů a do těchto škol městanských musí být přijat každý žák, který z 5. třídy obecné školy s prospěchem odbyl. Avšak někdy žák pre nemoc, nedbalost a z jiných příčin nepostupuje pravidelně ve škole obecné a tak dostane se do V. třídy teprve ve 12. nebo 13. roce. Má-li tedy žák z patě třídy vystupují chodit ještě 3 leta do školy, má rozhodně přestoupiti na městanskou školu, kde se také všem chudým žákům školné promíji; jestliže však má chodit takový žák do 14 let do školy již jen rok nebo 2 leta, tu je pro něho teprve na místě 6. třídy obecné školy. Na městanské škole se dále neprovozuje žákům žádání úlevy v návštěvě školy. Kdo ještě může pravidelně dítě do školy poslati, dej je do školy městanské, kdo však zadá česce o nájaku úlevu v návštěvě školy pro dítě své, dej je do 6. třídy obecné školy. Než kdo dává dítě své do 6. třídy obecné školy, má také toho sebevědomě být, že přechod na školu městanskou z 5. třídy obecné je snadný a bez zkušky přijímat, že však přechod na městanskou školu je z 6. nebo 7. třídy obecné školy je ztížen přijímací — sice i koušek, která jedině — ne vysvědčení z 6. nebo 7. třídy obecné — o přijetí žáka rozhoduje. Tyto věci nebývají často rodičům známy a z toho vychází jim pak mnohé nepříjemnosti. Ředitel škol obecných a městanských měli by z povinnosti takové věci rodičům sami vyučovat, když jí úřadové sami v té příčině o poučení obecnosti málo se starají.

— Učitelská a školská zprávy. Cis. královský ústav učitelský v Praze navštěvovalo ve školním roce 1889—90 ve 4. ročníku celkem 300 kandidátů učitelské, a to v I. ročníku 60, ve II. ročníku 59, ve III. roč. 53 a ve IV. roč. 58; mimo to byly na ústavě 42 kandidátky v kurse pro industrialní učitelský a 43 kandidátky v kurse pěstounské; do cvičné a mateřské školy chodilo 121 dítka. K postoupení do vysího ročníku obdrželo na konci školního roku 1889—90 v I. roč. 60 kandidátů 48 vysvědčení způsobilosti s vyznamenáním, 11 vysvědčení způsobilosti a 1 zůstala nedozkoušená, ve II. roč. z 59 kandidátů 53 vysvědčení způsobilosti s vyznamenáním a 3 vysvědčení způsobilosti, 2 byla povolená oprava a 1 zůstala nedozkoušená. Ve III. roč. z 53 kandidátů 44 vysvědčení způsobilosti s vyznamenáním, 8 vysvědčení způsobilosti a 1 zůstala nedozkoušená. V kurzu pro industrialní učitelský obdrželo všech z 42 kandidátů všechny způsobilosti učit ženským ručním pracím na školách obecných a městanských; v kurzu pěstounském pak ze 43 kandidátů 39 způsobilost státi se pěstounkou na škole mateřské. Zápis kanzidátek do I. ročníku ve školním r. 1890—91 bude 12. září t. r., o konečném přijetí rozhodne jediné výsledek přijímací zkoušky. — Z Besedy učitelské. Cílenové spolku jakož i členové. Odboru pro pěstování femešských prací ve školách pro chlapce podnikou ve středu dne 18. t. m. vycházku na Kladno, kde sejmou navštívě výstavu c. k. femešské školy. Účastníci sejdou se ráno o 8. hod. na nádraží státní dráhy, odkud vlakem odjedou do Kladna. Včera v noci všechno vrátí se do Prahy.

— Hasičské sjezdy a slavnosti. Hasičská župa okresu kutnohorského odvídá čtvrtou fádnou výrovnou hromadu v Suchdole dne 20. července t. r. o 11. hodin dopoledne. — Z Chrudimi. (Př. dopis.) Ačkoliv celý druhý den slavností, pořádané ve prospěch českých spisovatel-belletristů. Mají totiž v neděli den 13. července nejprve přezpíše přeslo, vydáli se slavnost znamenit. Muselo ovšem sejti z uspořádání slavnosti pod širým nebem v krásné zahrádce na ostrově říčeleckém, ale ani toto skamáni ani strálišové nepohoda nezastříhalo Chrudimské, kteří záhy po ledeni naplnili veskeré prostranné sály »Městanské besedy« v pravém slova smyslu do umazávání; ukázali tak nejlépe, jakou přízeň a lásku chovají k mladému doposud, ale nad jiné důležitějšímu tomuto spolku. Chrudimští občané libují si při všech svých vlasteneckých podnicích v jakési originálnosti a ta ovšem nescházela ani předložené slavnosti. Vskutku milou, překvapující a vzácnou novinkou byl literární bazar, jenž venuván celý jeden prostranný sál a který se těšil skutečně velké pozornosti. Představil vystoupení členů spolku a spisovatele větší, aby přispěl každý nějakou knihu, rukopisem, fotografii a nebo pouhým afiřismem a tak okolnost, že věci ty byly kupovány o překot, svědčí jenom o duševní pokročlosti občanstva. Finanční výsledek je nad očekávání skvělý, čistý výtěžek ve prospěch spolku obnáší přes 300 zl. V ostatních sálech besedních byl výtečný bufet, který sloužil pořadatelům k uči a v posledním sále kavárna, kde bylo po několik hodin prává šáňka o sebe menší místečko. Korunu večera však byl domácí dýchanek, zábava to rázu tak ušlechtilého a skorem výhradně literární, jaké jsme už dříve nebyli učastní. — Cílenové spolku Mají a hosté z Prahy, přítomni po obě slavnostní dny ve Chrudimi, odnášejí si z města tohoto nezapomenutelný dojem a všechnu na výzdobu v paměti podrá, upřímná a srdečná mysl občanstva, interessující se tak velice o vše, co dce souvisí s dnešním prospěchem našeho národa a tak neučarné, tak obětavé a tak nejdůmerně podporujícího hmotné první a nejmocnější vzpruhu našeho národního života — literaturu a divadlo. — Až do dnes kupovali knihy a pěstovali plně původní naši produkty dramatickou v útulném svém divadle městském a když výdal pred casem českého spisovatele svůj provolán k českému národu, aby pomohl mu v zakládání a rozvoji jméni pensijního fondu — ejhle, Chrudim zase v první řadě uspředká velkou slavnost k témuž účelu, nežšíří oběti, práce a namáhaní a přináší znamenitý dar — 300 zl. Není ani třeba zmínovat se o tom, co za význam má

5 kr. za řádek.
řádek titulový čítá se
za 2 řádky.

MALÝ OZNAKOVATEL

5 kr. za řádek,
řádek titulový čítá se
za 2 řádky.

Vyučování.

Zdokonalení písma!

Prof. Hanns Wagner,
Praha, Příkopy, „u Špinka“
1778

Dnes taneční hodina

v Ústřední síně na Krále.
Vinohradech. Těž se přijme
několik dní a páru zdar-
ma k vyučení. 1857

Hledá se

realista pro matematiku na
nedělní vyučování. Nab.
pod zl. „Matematik“ do
Všeobecného insertu kanc. v
Práce, Bazar. 1860

O prázdninách.

Ctiným dámám, které
síři šaty, též sl. industr.
učitelkám, zahájím nový
učební běh ku kreslení
stříhu, brani myr, aranž.
dámských obliků atd., též
se zkouškou náší elegant,
jednoho až dvou obliků.
V mém závodě se též vku-
mě zhotovují dámské obliky
z venkovu, stáci jen za-
slání živůtku na mříži a
dělku sukně. **Josefina
Skolová** v Praze, na
Můstku, Provaznická ulice
číslo 3. 1854

Služby. Práce.

Mensí děvče
do učeného přijme se za tý-
dení průspěvku v litografii
Ant. Vítka v Praze, Jung-
mannova tř. 740-II. 1864

Praktikanta
z rádné rodiny přijme
Tom. Hellu,
droguista ve Slatém.
1859

Sběratel

insert v Praze dobré obo-
známený, rovinovaný, s
dobrým odporučením se
přijme. Písemné nabídka
nadesíde „Z. L.“ přijmá
adm. t. 1. 11920

Byty.

Letní byty
pro rodinu neb jednotlivé
pány a celým zaopatřením
na venkově, v krásném les-
naté krajině, jsou k najmutí
za ceny velmi mírné. Spoj-
ení od dráhy velmi výhodné.
Dotazy pod „A. B.“
pose rest. Brno. 1853

Koupě. Prodej

Všeestranné
za nejlepší uznávanou
silnou starou

žitnou

na nakládání jahod, ořechů,
vína, 1 litr za 18, 20, 24,
28 a 40 kr. deporučuje

František Hálka,
továrna na likéry.
v Praze, 1825

Koži náměstí číslo 795-I.
a Josefácká třída, 126-V.

Flanelové příkrývky

v nejbohatším výběru,
různé velikosti od zl.
3 – do zl. 15 – od-

poručuje

Hynek Gottwald
v Praze, Příkopy, „u
Špinka“. 1736

nabízí firma 1614

L. J. Cech dřívě O. Heinrich,
obchod papírník v Praze, Václavském nám. 40.

Uzenářské zboží.

Nižepodepsaný dovoluje si čtenému p. t. obecen-
stvu oznamít, že započal výráběti uzenářské zboží,
každý den z čerstvě poražené ještě teplého masa,
takže se co lahodá všechno odporučuje. Zboží to vy-
drží 8dení dopravu, aniž by na jakosti nejmenším
změnilo. Zasylání jen proti dobré:

24 uzenic. za zl. 1.—	1 ko. bučku . . . zl. .60
25 uzenic. 1.—	1 práz. salam. 80
12 poládk. 1.—	1 polák. 80
1 ko. šunka 88	1 slaniny už. 72
1 " carré 76	1 tučnice 50
1 " kravíčky 74	

Za zboží nejpřednejší jakosti ručí

Frant. Příhoda,
uzenář v Praze, Krále Vinohrad, Palackého třída č. 31.

1841

Dobré školní housle
% a 1/4 se smyčcem a obalem, bez
pouzdra za 3 1/2, 4, 5, 6, 7, 8 a 9 zl. r. č.,
dale

se smyčcem číslo 1. za 10 zl. r. č.
" 2. za 12 zl. r. č.
" 3. za 15 zl. r. č.

a výtečné číslo 4. za 20 zl. r. č. Kon-
certní od 20–300 zl. nabízí c. k.
tovární hudeb. nástrojů

V. F. Červený a synové
v Hradci Králové. 1723

Sýr

nejužnejší a velmi chutný,
kminovaný a kořenáň, tak
zvaný „ovčí brinza“ ze
Sumavy, lepší nežli morav-
ská, zásylka franko obal,
franko pošt. 5 ko. sou-
dech 3.25 zl., 10 ko. 6.25 zl.
Zaroučena obsluha. Zásylá

F. J. Schaller
v Klatovech, Čechy. 1847

Perí do perín.

v Kamzíkově ulici číslo
544-L, vedle Sixtova domu.
U Emmanuela Fürtha kou-
píme a prodáme nejlépe
se obzvláště staré perí
se velmi dobré platí.

1732

Koupím perí

z perín a polštářů a stan-
ší nebo nové a platinové
hotové. Kdo chce při pro-
dati, jest nejlépe tiskně nebo
pisemně mnou zprávu dát:
a přídu do domu J. Krála,
obech s perín v Praze,
Masná ul. č. 620-I. Vchod z
Dlouhé třídy, vedle pivovaru
„U zlatého itky“. 1845

1695

náčiní na koně

prodá Čeněk Drobny ve
výrobní místnosti v Praze
v Národní třídě 1858.

1858

Jeviště

malé, upotřebné, koupi-
se. Blížší nabídka ceny a
rozměru na Dělnickou be-
sedu v Holešovických domy.

1847

žicí stroje

obdrží se i na splátky u
Hynka Klepetáře, sklad
žicích strojů v Praze, v My-
slík. ul. č. 21, vedle Myslíků.
1798

Veliké
železné postele

od zl. 5.50 do zl. 60.—
odporučuje nejvhodnější

zásylky

odporučuje nejlevnější

Různé zprávy.

= Zvláštní lékařské pokusy. Pařížští lékaři Lays, Charcot, Dumontpaliere a Balinský konají po nějakou dobu velice zajímavé pokusy. Dr. Lays totiž udává, že vynalezl spůsob, jímž lze jisté nemoci, zejména neuralgie, paralytické záchvaty atd. přenášet s jedné osoby na druhou. Zpravidla pařížského Figara navštívili onedny dr. Laysa v nemocnici Chariot a vyučoval se učence na podrobnosti podivné té lékařské procedury. Rozumí se, že ponecháváme zpravidla Figara úplnou zodpovědnost za toto sdělení. Základní myšlenka, která přiměla zmíněné učence k jich pokusům, bylo přenášení jistých nakažlivých chorob z osoby na osobu. To vnukoval dr. Laysovi myšlenku, zdali by nebylo možno, přenášet taky zdraví z člověka na člověka. Dr. Lays cínil především následující pozorování. Uvedl osobu nějakou v hypnotickém stavu a zvedl mu jednu ruku do výše. Když přiblížil k pacientu magnet, snažila se druhá dostať se sama v tutéž polohu. Sel tudíž dr. Laysovi myšlenky, že týmž spôsobem přenést nějaký patologický stav z jedné strany pacienta na druhou. Zdálo se mu že jest možno, podobně jako nějaký posunek přenést ochrnutí nebo rheumatismus s pravé strany na levou neb obrácenou. Profesori Charcot, Dumontpaliere a Balinský konali v poslední době četné pokusy v tomto směru, jež se s dobrým setkaly úspěchem. Balinský hypnotisoval dokonce dvě osoby, spojil je magnetem a dovezl prý to skutečně, přenášet jisté patologické stavy z jednoho na druhého. Při tom podivnou náhodou shledalo, že kdežto jedna osoba s druhé přejímala nemoc, sdělovala ji zároveň tělesné částečky svý sily a zdraví. »Figaro« uvádí celou řadu podobných lečení, jež se při oném profesoram skutečně podařilo. Kdyžna tato manipulace byla prý dokoncě ještě daleko rozšířena a použito ji na přinášení duševních staveb. Dr. Lays tvrdí, že veselost i smutek, radost bolest atd. lze přenášet z jedné hypnotizované osoby na druhou. Jak praveno, ponecháváme odpovědnost za pravdivost toho sdělení panu kollegovi z »Figara«.

= Dr. Nansen o zneužívání lihovin. Známý cestovatel po Grónsku, dr. Frithjof Nansen vyslovuje se ve svém cestopisu: »Na sněhových bruslích Grónskem« následovně: Celkem vyslovuje se moje zkušenosť naprostě proti všem rozčilujícím prostředkům, nechat si to je káva, čaj, tabák aneb lihoviny v jakékoli podobě. Zejména ve studeném podnebí a při životě, jenž vyzaduje velkého namáhání, musí být vyuvarováno užívání všech rozčilujících prostředků, jež přece, výjimečně, neposkytují tělu nijaké skutečné potravy. Na případné námitky, že mnohdy jde o to, aby si na krátkou dobu, dílčino odpovědět, že tyto momenty nemají platnosti při větších výpravách na saních, neboť zde napořá musí se pracovat rovněž pravidelně jak bezpečně. Navzdor tomu pozorujeme, že stále odcházejí polární výpravy s velkými náklady tabáku a lihovin. Významný v tom ohledu jest seznam nápojů, jaký vezla s sebou druhá německá výprava k severní točné na lodičce »Germania« a »House«. Jest polivovaly hodno, když pak nastanou takové následky, jako při výpravě Greely-ové, poslední to velké tragedie v historii objevu na severní točné. Viděli jsme na pře, kterak směly seržant Rice, vysílen únavou, vyhladovělý a pro-

mrzlý, domnívá se, že dovezen se zachránil shlenkem rumu, smisenou s amoniakem a brzy na to umírá v náruči svého přítelého Fredericka, jenž se byl svěřen až do košile, aby zahál tuhneći údy soudurový, tu je člověku tesko při myšlence, že tolik statečnosti, tolik energie a oběťovosti naprostě bylo zmařeno. Jakým bacchanalium příšerného druhu odhalovalo se mužstvo této výpravy v nehostinném tom okolí, ohroženo na všech stranách smrtí! Nehledí to tomu, že lihoviny zmenšují výtrvalost a tak přímo poškozují tělo, že snižují teplotu tělesnou a uvolňují činnost žaludku, cvičí též energii a podnikavost, zejména však, jež mužstvo, jako bylo výpravě Greely-ové, zcela vysílené a zbledované. Co však máme fici, jako Julius Payer, ve svém díle o výpravě k severní točné r. 1872-74, že malá, každodenní dávka rumu, zejména při teplotu velej nízké, jest skorem nezbytnou. Jako by nebyla kořalka právě, když je teplota velej nízká, nejdokladější, jako by nebylo zjistěno, že spisuje snízení, nikoliv ale zvýšení teploty tělesné. Mnozí však se domnívají, že tomu napak, poněvadž se cítí po pití ovinut zahřátými a poněvadž je jim po dobrém obědu s četnými rozpalujícími vínem teplo. Mnozí miní též, že byt i nebraly se lihoviny jakožto denní dávky, nutno je vztít sebou aspoň jako léky. Rád bych jim dle toho bylo nezbytné těba. Pokud toho nedokází, stojím na svém, že i tato zámkina, aby se braly s sebou lihoviny, je lecha. Jediná správně jest, vyloučit lihoviny úplně jakožto nápoj při polárních výpravách.

= Nehoda na vytahovadle. Manželka rumanského vojenského příručního v Paříži stala se těchto dneb obětí nehody, jež mohla mít snadno pro ni smrtonosné následky. Mladá dama chtěla navštívit hr. d'Ormessona v avenue Jéna a dala se vytahovadlem dopravit do bytu brabantského ve druhém patře hotelu. Avšak ku svému velkému zděšení zpozorovala, že vytahovadlo v druhém patře nezastavilo, nýbrž až po příšernou rychlosti letělo ještě dale vzhůru. Aby unikla nebezpečí, roztrhla své údy o strop schodiště vrhla se dámou s vytahovadlem. Při pádu prorazila zrcadlovou tabuli jedné dvířky a krvácíce z několika ran padla bez vědomí na odpočívadlo schodů v prvním patře. Byla však již nejvýšší čas, neboť jedva že dama provedla nebezpečný skok, vrazilo vytahovadlo s největší prudkostí do stropu schodiště. Když byla v tu chvíli ještě nalezala v kleci vytahovadla, bylo byvalo veta po ni, byla by si roztrhla lebku o strop schodiště. Utrpěla dosti značnou poranění stípky skla, jež se ji zaryl do tváře, avšak lékaři prohlásili, že se rány brzy zahojí a nezanechají nijakých stop ve tváři krásné mladé dámě.

= Chýtrý jezevčík. Těchto dnu podnikla větší jedna společnost ze Ženevy po parnáku výlet do Montreux a na zpáteční cestě spozoroval jeden z pánů, že se mu ztratil výrnný jeho pes, velice šprymovavý, neobýčejně chýtrý černý taxík, jenž slyší na jméno Léon, a tenž byl znám po celé Ženevě. Taxík byl zůstal v Montreux a celá společnost byla tím připravena o dobrý rozmaz, nejvíce naděje měl páni taxikáři, neboť byl přesvědčen, že Léon kolem celého jezera pocape domá. Milý taxík však provedl větší obdivuhodnější, nežloň bedinu po návratu do Ženevy, když společnost odpocházela v blízké kavárně, přibatali se milý Léon na svých krátkých nožičkách

vesele od přistaviště. Byl prostě vykonal cestu z Montreux do Ženevy nejbližším parníkem.

= Van Humberk. Od smrti pěvce svobody Rogiera nevidělo hlavní město belgické tak skvělého poříká, jaký uspěl obyvatelstvo brusselské vysoce zasloužilému prvnímu a jedinému ministru vyučování van Humberkovi, poněvadž po odstoupení jeho klerikální vláda zrušila ministerstvo vyučování a ponechala pouze ministerstvo kultu. V poříkávém průvodu bylo neméně než 100 000 lidí. Na znamení smutku byly veškeré školy zavřeny. Žesnélmu neohrozenému bojovníku za školství belgické bude postaven na některém z náměstí brusselských pomník.

= Fonograf při svatbě. Zajímavý úkol přidělen při svatbě Stanleyové, jež se dala v sobotu v opatství westminsterském, fonografu. Jeden z fonografických aparátů, jež v tu chvíli existují v Anglii, byl umístěn ve věži westminsterské, jiný poblíže varhan naznamenával hudbu, třetí zvěčňoval provedení svatebních zpěvů. Plukovník Gouraud, jenž jest zástupcem Edisonovým v Londýně, zamýšlil věnovat tyto aparáty novomanželům. Když koli se jim zalíbí uvést si na paměť svatební obřad, potřebují pouze spustit fonograf, jenž jim bude opakovat hlahol zvonu, hru varhan a svatební chorál, jež zněly ve slavný jich den.

= Listovní papír pro zamilované. Z Londýna dochází zpráva o novince v oboře listovního papíru, jenž je určen hlavně pro zamilované, a ty, kteří se jimi chtějí stát. Vodní tisk tohoto papíru jest viditelný jen pak, drží-li se papír proti světlu, a predstavuje dve srdečnice sproknuté. Na dolejsím rohu druhé a čtvrté stránky jeví se skvrna, která se na první pohled podobá obyčejné kaňce. Avšak nemí tomu tak, nýbrž je to místo, kam se vtisknou bušičky pro adresátku neb adresátku. Toto místo na hubičky má velikost as jednoho čtyřáku a jest pokryto tenkou vrstvou aromatické gumy, jež sděluje různý přjemnou chut a vůni. Tof novinka ovšem vše zajímavá, která zajisté že dostane se také do ostatní Evropy, jako leccos krásného, jež k nám přišlo z důmlivé Anglie.

= Statečný »professor«. Z New-Yorku se oznamuje. Do Portlandu (Oregon) přišel onedny boxer a zapasník o cenu »professor Lucian Christol, jenž nebojuje s lidmi, nýbrž — s medvědy. Milý »professor« není lovcem, jenž s dobrou puškou v ruce stopuje medvěda v lese, on se setká a bojuje s nejzurivějším huňáčem naopak podle všech pravidel umění boxerského a zápasnického na veřejném jevišti před shromážděným lidem. »Aha, pomyslil si čtenář, »vycvítal si medvěda, jenž sice nápodobí zápas s ním, ale chrání se ubližit svému pánu.« Avšak chybá lávky, neboť v listech portlandských, na pf. v časopisu »Portland Oregon« lze číst: černé na bílém, že profesor jest odhánán za »čestnou cenu 500 dol. zápasí s každým i sebe divotejším medvědem, jenž mu bude přiveden, podle všech pravidel umění a porazit jej. A takový medvěd se skutečně nalezl. Sázecký čtivit společnost sportovních složila žádanou sumu a opatřila si za zápasníka obrovského medvěda 500 liber těžkého, s nimž ve čtyřech nědělích, až dokončí svoje přípravy — training na posilnění svárlí a zbabené tuku — bude veřejně zápasit. Historie tato, jakoli se zdá být neuveritelnou, není přece nikterak humbugem. Týž muž — tehdaž si dal říkat »doktor« Christol — zápasil r. 1878 v jednom di-

— 200 —

»Nemoc, ano, ale jinou.« A zapálil si opět deutník. »Má, jak bych ti to řek.« Víš, sám dobré nevím, co jí schází. Ale je vážně nemocna. A víš, nemá ani tak hallucinace, jako předtuchy. Má neobýčejně živé představy. Napadne ji něco a už to opatř. Napadlo ji, že povedeme války a Tureckem a s Evropou, a basta. Jeli jsme na Kavkaz.«

»A proč?«

»Ale, chci viděti, jak budou Achalcík.«

»Jak pak budou Achalcík?«

»Inu, budou! I ji je jasno jako den.«

Pohlížel jsem na něho překvapen.

LIX.

»Achalcík je tak opevnen, že setva se pedati Turkum dobyti jej; a pak vojnu nikdo neočekává. Chceme jen tak postrašit Turecko, a ono už ví, že Achalcík do budou!«

»A což ji to zajímá?«

»To si myslím!«

»Je savantistka!«

»Ale, je žena, a z dlouhé chvíle každá žena blázni. Považ, má dost, proč by nebláznila? Je, abych ti řekl, neobýčejně vzdělaná, mluví a píše asi šest jazyky. Celou francouzskou encyklopédii má v malíčku.«

»Je to tedy stará podivinka.«

»Jaká stará podivinka. Je ji 25 nebo 26 let. A není aké ošklivá. Ale hrozně nervózní, plna vrtochů. Bože, předvidá všecko. Upadněli ji do drápů, tak tě svými loutkami zkrátka umří. Jen jediná jest pomoc. Karty.

— 197 —

Byl to medik, býval studující kijevské univerzity. Byl aspoň o pět let až tři ročníky na universitě starší mne; já ho poznal až ve čtvrtém roce universitních studií.

Léčil mne z jakési nemoci tajné a byli jsme po celý rok velmi dobré soudruzi.

Objali a polibili jsme se.

»Co jsi to prohlížel, pistoli?« otázal se mne.

»A-a-no, prohlížel.«

»A co jsi takový mrzutý?« otázal se, pohlížejí podeseté na mne. »I odi más červené... je to od prachu, slunce, či... Chceš-li, pošlu ti aquam laurocerasi a nebo baldriánu guttas decem... mám vše s sebou.«

Máchnul jsem rukou hryz spodní ret. Přes to však mi vyhrkly sily z očí.

»Bé! Mé!« zabručel Serkučov. »Brachu, to je ovčí feč a já se ji neučil. Raději mluv potádně, co tě tak krutě boda.«

A chopil mne svou silnou pravici, přitáhl, posadil vedle sebe na divan a polibil.

»Nu, vyprávaj své tajemství, vždyť na světě nic se neutají. He, ty; jak pak likají tvému denščíkovi? He, kavkazská tyčko!«

Uf! jsem si rychle oči a zavolal denščíka.

»Nu, erární stroj, poslouchej! Jdi ke mně, at ti dá můj Ivan příruční lékárnu. Řekni, že té doctor poslal.«

»Slyším, Vaše Blahorodi!« A obrátil se na levou oděsel.

LVIII.

»Tož vypravuj: co ti nejde pod vous? Ale predešlým dej sem něco, abyhom proplachli hrdo. Nejlépe bylo vodu.«

Na temných ostrovů.

50

vadlo v Cincinnati s jedním šedým medvědem (grizzly) 10 stop dlouhým a byl by při tom malém příšel o život. Christol, jen byl odem známým lehkým kostýmem divadelních atletů, pustil se nejprve do medvěda ranami pěsti a pak zcela dle pravidel zápasníků objal jej svýma nahýma pažema. Zprvu se zdálo, že větší kloní se na stranu Christolova, medvěd stál v železném objektu zápasníkové, pak ale se rozoznul, utřímal „doktorovi“ ucho, zakousl se mu do ramene a byl by jej najisto roztrhal, kdyby přikvapivší silu Christolovu nebyl usmírnil zufuvin fémnu ranou nožem do srdce. — Na výsledek nastávajícího zápasu, jenž sotva as dopadne přiznivější, jsou ve sportovních kružích portlandských ověnčení velice zvědaví. Šaký za statečného „professora“ stojí prozatím 2:1.

Dražby.

Louny. Domek ve Smolinci č. 66 a pozemky č. parc. 611 a 288 v ohod. ceně 1197 zl., 463 zl. a 820 zl. a pozemek v Bedřichovicích č. parc. 156 v ohod. ceně 3610 zl., 14. srpna a 11. září. — **Pardubice.** Usedlost ve Vysoké č. 25 v ohodní ceně 3488 zl., 14. srpna a 15. září. — Usedlost ve Broznech č. 26 v ohod. ceně 46.928 zl., 25. srpna a 24. září. — **Slati.** Usedlost v Horešovickách č. 31 s pozemky v ohod. ceně 6199 zl., 6. srpna a září. — **Strakonice.** Domek v Strakonických č. 163 v ohod. ceně 813 zl., 14. srpna a 15. září. — **Tábor.** Domek v Jistebnici č. 29 s pozemky ve vložce č. 432 v ohod. ceně 617 zl., 27. srpna a září. — **Třeboň.** Usedlost v Žitci č. 5 v ohod. ceně 1625 zl., 21. srpna a 9. září. — **Turnov.** Domek v Turnově č. 14 v ohod. ceně 1569 zl., 20. srpna a 19. září. — **Zamberk.** Chalupa v Kunčicích č. 94 v ohod. ceně 986 zl., 18. srpna a září.

Zemřeli na Králově Vinohradech.

Dne 29. června: Ardell Antonín, syn obchodního cestujícího, 3 týdny, číslo 449. Karasova Anastazie, dcera obuvníka, 23 měs., číslo 84. — Dne 30. června: Červenka Karel, syn zámečnického, 4 a půl měs., číslo 23. Tancarová Josefa, vdova, 62 roků, číslo 82. — Dne 1. července: Formánek Rudolf, syn majitele poštobního ústavu, 3 roky, číslo 684. — Dne 2. července: Horvátková František, truhlář, 70 r., číslo 74. Vejvoda Jakub, krejčovský, 48 roků, číslo 158. Kohoutová Anna, chot soukromého úřadníka, 59 roků, číslo 477. — Dne 3. července: Raš Jan, syn sluhy, 4 měsíce, číslo 449. — Dne 4. července: Riedl František, syn zahrádkářka, 6 měs., číslo 683. Bydžovská Anna, dcera zámečnického zřízení, 18 roků, číslo 329. — Dne 5. července: Březina Otakar, syn obuvníka, 12 měsíce, číslo 158. Koudelka Antonín, obchodník se zemědělstvím, 68 roků, číslo 278. Laufer Vítězslav, syn obchodníka, 7 měs., číslo 433.

Zemřeli v Karlíně.

Dne 29. června: Kiesler Arnošt, zahrádkář, 59 roků. Pešina Jan, syn kamenníka, 1 měsíc, číslo 82. — Dne 4. července: Vokurová Antonie, chot továrního dělníka, 63 roků, číslo 87. — Dne 5. července: Dr. Vojtěchovský Jan, městský a soudní lékař na odpocinku, 87 roků, číslo 308. Stříbrná Růžena, chot c. k. sestříka, 43 roků, číslo 308.

Zemřeli na Smíchově.

Dne 29. června: Schönfeld Josef, syn malíře porcelánu, 2 roky, číslo 465. Novák František, syn kožího, 8 roků, číslo 199. Zoubek František, ředitel

dívčí školy, 58 roků, číslo 366. Rejhlova Růžena, dcera býv. hostinského, 14 dní, číslo 149. — Dne 1. července: Vojtíšek Leopold, syn tevářského dělníka, 6 týdnů, číslo 1. Zálonková Anna, chot sléváče, 38 roků, číslo 346. Egertová Ida, dcera kupce, 5 r., číslo 289. — Dne 2. července: Sieger Karel, syn nožíře, 4 týdny, číslo 109. Hindráková Anna, dcera sedláře, 7 týdnů, číslo 540. — Dne 4. července: Malý Ladislav, syn soustružníka, 11 měs., číslo 357. Zeleň Leopold, syn krejčího, 7 měs., číslo 565. Státní Václav, syn truhláře, 11 dní, číslo 16. Pivoňková Emilie, dcera koláře, 13 týdnů, číslo 565. — Dne 5. července: Bergwijn Josef, syn správce hospodářství, 10 měs., číslo 449.

Zemřeli v Žižkově.

Dne 28. června: Bubník Rudolf, syn kožího, 15 měsíců, číslo 253. Holovská Josefa, dcera dělníka, 17 měsíců, číslo 249. — Dne 29. června: Flegl Jos., zámečník, 46 r., č. 403. Kramperová František, truhlář, 50 r., číslo 224. Trnka Edmund, syn pošťov. služby, 10 roků, číslo 130. Svanda Jaroslav, syn truhláře, 13 měsíců, číslo 235. Kroupa Václav, syn dělníce, 3 roky, číslo 364. Karkovský Václav, syn obuvníka, 2 hod., číslo 508. Sílná Božena, dcera kováře, 8 měsíců, číslo 456. — Dne 30. června: Rabsteinek Josef, syn kožího, 15 měsíců, číslo 619. Mařánek Bedřich, syn dělníce, 4 měsíce, číslo 308. Vondrák Josef, syn hostinského, 7 měsíců, číslo 429. Dobrovolská Karla, dcera hospodařky, 8 týdnů, číslo 546. Sotolová Marie, dcera krejčího, 3 a půl měsíce. Kathanská Barbora, dcera truhláře, 7 a půl měsíce, číslo 244. — Dne 1. července: Jetel František, hodinář, 52 r., č. 460. Chejč Matěj, syn hospodyně, 5 a půl r., číslo 187. Výlatalová Františka, dcera zámečnického zřízení, 4 a půl roku, číslo 489. — Dne 2. července: Hlaváčka Karel, syn lajkrářky, 11 týdnů, číslo 240. Kovářová Růžena, dcera nádeníka, 21 měsíce, číslo 179. Blahová Anna, dcera zednička, 12 měsíců, číslo 305. Cukrova Anna, dcera krejčího, 14 měsíců, číslo 227. — Dne 3. července: Fišer František, syn obuvníka, 5 měsíců, číslo 280. Dejl Evžen, syn kniháře, 7 měsíců, číslo 168. Hozáková Anna, dcera truhláře, 8 měsíců, číslo 521. Špičková Božena, dcera kožešníka, 10 měsíců, číslo 272. Dvořáková Marie, dělnice, 21 roků, číslo 617. — Dne 4. července: Arnšt Václav, syn bednáře, 2 a čtvrt roku, číslo 244. Širová Františka, dcera nádeníka, 15 měsíců, číslo 162. — Dne 5. července: Brabec Václav, syn dělníka, 9 měsíců, číslo 235. Živila Alois, syn obchodníka, 9 měsíců, číslo 475. Pelantová Marie, dcera strojvůdce, 14 r., číslo 455.

Králové české země divadlo v Praze.

Národní divadlo.

Dnes v úterý dne 15. července.

Dáblovy pilulky. Zádane dnes Národní divadlo zavřeno.

Zejira ve středu 16. července. Mimo předplatenci. Po první:

Dáblovy pilulky.

Velká výpravná říše se zpěvy, balety a přeludý otech jednářích a 18 obrázech.

Napsali: Ferdinand Laloue, Anicet Bourgeois a Laurent. Přeložil Bedřich Frida.

Letní div. na Králově Vinohradech.

Reditelstvím J. Pištěka.

V úterý 15. července. Začátek o 6. hod.

Po třetí.

Rosa Sandor. Romanticko-komická opera ve 3 odd. od A. Brože. Hudba od J. Jelinka.

Letní divadlo na Smíchově.

(U Libuše.)

Reditelstvím P. Švandy ze Semčic.

V úterý 15. července. Ve prospěch p. Syříkové.

Začátek v 6 hod.

Most lásky.

Vesselehra ve 3 jedn. dle A. K. upravil J. B. Kühnl.

Závěrečné úřadní kursy vídeňské bursy

ze dne 14. července 1890.

odloučení	peníze	zboží	peníze	zboží
Rentý	88,32	88,55	Teratské 100zl.	— 149.—
paprový-výst. list	88,32	88,55	Balk. 50zl.	— 68,50
dno-r. spes.	88,22	88,45	Tisecké . . .	127,50 128,—
stříbrná l. výst. list	88,15	88,38	Bratislavské . . .	126,50 127,—
v duben-říjen	88,15	88,38	Uharské hyp. banky	111,25 111,75
rakouská zlata	109,60	109,80	Uharské primové	139,25 139,75
paprový	101,40	101,60	Üverné . . .	186,50
uherská zlata	102,45	102,65	Valdštejnské	39,75 40,75
paprový	99,95	100,15	Windischgrätzské	— 62.—
Dubnopská statka	148,50	149,50	Akcie bank	
Závěrny listy			Akcie bank . . .	
Rak. všeob. poz. dat.	116,60	117,00	Anglo-rak. banka	154,50 154,80
Rak. všeob. poz. dat.	116,60	117,00	Rak. vše. poz. datav	319,— 320,—
promis. a 3 %	108,75	109,25	Úvěr. úvěr. banka	303,50 304,—
Anglo-rakouská	101,22	102,25	Ceská ek. banka	343,— 345,50
banka 4%	101,22	102,25	Dol.-rak. ek. spol.	440,— 450,—
Rak. hyp. banka	102,50	103,50	Ceská hyp. banka	108,50 109,50
Rak. hyp. banka 4%	102,50	103,50	Banksy pošt. a zem.	229,10 229,60
Rak. hyp. banka 4%	95,50	96,70	Hosp. n. v. b. v. Praze	992,— 994,—
Rak. hyp. banka 4%	95,50	96,70	Rak. aher. banka	110,— 110,50
Priority			Ceská Unionka	87,— 87,50
C. av. dráha I. vyd	107,—	—	Zivnostenská banka	
C. zp. dráha I. vyd	100,—	100,60		
C. zp. dráha II. vyd	100,—	100,60	Akcie železnic.	
C. zp. dráha III. vyd	100,—	100,60	Ústí-Teplické . . .	1440,— 1445,—
Bustehr. I. vyd	106,—	106,70	Ceská severní . . .	214,— 214,50
I. vyd	106,—	106,70	Ceská západní . . .	337,50 338,—
Frant. Josefa (1884)	107,20	108,—	Buštěhradská A.	1146,— 1150,—
Frant. Josefa (1884)	106,60	106,70	Dunaj. patoppl. spol.	463,— 466,—
Pr.-Duch. dr. 300 m.	106,—	106,60	Duch.-podolsk.	516,— 518,—
Pr.-Duch. dr. 300 m.	106,—	106,60	Hak. mistra dráhy	136,50 136,—
Pr.-Zel. sp. 300 m. vyd.	100,—	101,—	Hak. Lloyd	369,— 371,—
Státní dráha 560 fr.	102,50	108,60	Praha-Duchcov	214,25 214,60
Státní dráha 560 fr.	192,75	194,60	Státní dráha . . .	231,75 232,25
výd. 1874			Liberov-Pardubice	173,— 174,—
Lety.				
Státní zr. 1854	133,—	133,50	Papiry průmyslové.	
1860(celé)	146,—	140,60	Pražské řezaly, spol.	409,25 410,25
1860(pář.)	147,—	147,80	Tureck. tabák, režie	117,50 118,50
1854(celé)	176,50	177,—		
1854(pář.)	175,—	176,60	Kursy směnek.	
Bolušek	59,—	—	Amsterdam . . .	96,85 97,—
Cerv. křížek rak.	19,25	19,60	Bruselské města . . .	67,25 67,25
heberské	12,70	13,10	Londýn . . .	117,10 117,25
Dunajské regul.	122,60	123,—	Pafiz . . .	46,87 46,42
St. Gábor	122,—	126,—	Petrohrad . . .	— —
Impack	62,—	63,—	Sylvanské města . . .	46,30 46,36
Kaglevičový	27,70	28,25		
Klarásek	29,—	33,—		
Krakovské	57,75	58,25		
Lublinské	22,80	23,50		
Pálifino	21,75	22,75		
Salmony	57,25	57,75	Cis. raženy dukát . . .	5,54 5,56
Salmový	61,—	62,—	Prácheňský . . .	5,45 5,46
Saloňovské	25,—	26,—	Dražetífrank . . .	9,28 9,29
Sříšské spred.	35,90	36,40	Dvacetimark . . .	11,45 11,47
Staňslavské	27,—	29,—	Něm. E. m.v.n. not.	57,25 57,32
			Papírový rabi . . .	134,75 134,25

— 198 —

Napadlo jí na příklad: pojedme na Kavkaz! A ať jsem namítl cokolik, nic napiš! Jeli jsme!

Na chvíli se odmlčel a vylehl si rukou do hustých vlasů.

»Kdo je to?« otázal jsem se. »Tvá paní?«

Zasmál se a máchnul rukou.

»Tys tomu dal! Kdybys to byla má žena, byl bych již dvacetkrát práškl do bot... Ne, brachu, není mou ženou, ale je tisíckrát ještě horší! (Náhle se ke mně nahnal a rychle šeptal.) Má nejméně milion na hotovosti! (Mlaskl si a poposedl dále.) A jestli já, Peter Sergejev, syn Seréku, jen jedním slovem neb skutkem se zapomenu, nevidím toho milionu jako svých uší... Rozumíš?«

Zatím vešel můj denščík, drží v obou rukou nevelikou skřinku z červeného dřeva, médi okovanou.

»Co je to? Aha, lékárna! My už brali kapky. Už jí, brachu, není třeba. Odnes lékárnu nazpět. Hybaj!«

»Slyším, Vaše Blahorodí!« Obrátil se a odešel.

»Já se s tou ženou už trápím na třetí rok. Když jsem ukončil studia, odebral jsem se, jak víš, do Pitěř (Petrohradu), abych se poněkud zdekonalil v chirurgii. A tu se stala náhoda. Odporučil mne ji Bujalský. Jezdim s ní po horách, po jeskerech. Vlátili jsem se po Švýcarsku, po Itálii, po Španělsku; a pobyl asi půl roku v Paříži. Nikdo se jí nelíbil! Pojedeme, fekla, do Ameriky. Jeli jsme do Ameriky. Já anglicky ani slova neumím; nudit jsem se strašně! Byli jsme tam měsíc. Pojedeme do Indie! Ach, aby té čert vzal! Z Indie jsem jeli do Londýna a odtud do Ruska a přímo sem.«

»A co je ji?« otázal jsem se, »má nemoc ta- kovou?«

— 199 —

Napadlo jí na příklad: pojedme na Kavkaz! A ať jsem namítl cokolik, nic napiš! Jeli jsme!

Na chvíli se odmlčel a vylehl si rukou do hustých vlasů.

»Kdo je to?« otázal jsem se. »Tvá paní?«

Zasmál se a máchnul rukou.

»Tys tomu dal! Kdybys to byla má žena, byl bych již dvacetkrát práškl do bot... Ne, brachu, není mou ženou, ale je tisíckrát ještě horší! (Náhle se ke mně nahnal a rychle šeptal.) Má nejméně milion na hotovosti! (Mlaskl si a poposedl dále.) A jestli já, Peter Sergejev, syn Seréku, jen jedním slovem neb skutkem se zapomenu, nevidím toho milionu jako svých uší... Rozumíš?«

Zatím vešel můj denščík, drží v obou rukou nevelikou skřinku z červeného dřeva, médi okovanou.

»Co je to? Aha, lékárna! My už brali kapky. Už jí, brachu, není třeba. Odnes lékárnu nazpět. Hybaj!«

»Slyším, Vaše Blahorodí!« Obrátil se a odešel.

»Já se s tou ženou už trápím na třetí rok. Když jsem ukončil studia, odebral jsem se, jak víš, do Pitěř (Petrohradu), abych se poněkud zdekonalil v chirurgii. A tu se stala náhoda. Odporučil mne ji Bujalský. Jezdim s ní po horách, po jeskerech. Vlátili jsem se po Švýcarsku, po Itálii, po Španělsku; a pobyl asi půl roku v Paříži. Nikdo se jí nelíbil! Pojedeme, fekla, do Ameriky. Jeli jsme do Ameriky. Já anglicky ani slova neumím; nudit jsem se strašně! Byli jsme tam měsíc. Pojedeme do Indie! Ach, aby té čert vzal! Z Indie jsem jeli do Londýna a odtud do Ruska a přímo sem.«

»A co je ji?« otázal jsem se, »má nemoc ta- kovou?«